

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 572/2015-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Vačokom, Vazovova 9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo/24/2013 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 572/2015-17 z 18. novembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo/24/2013 z 26. marca 2015. Vo zvyšnej časti pokiaľ ide o porušenie základných práv zaručených čl. 35 ods. 3, čl. 20 a čl. 19 ods. 1 ústavy sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou v správnom súdnictve domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) č. 17989/2011-52/RK zo 16. marca 2012, ktorým bolo v rozkladovom konaní potvrdené jeho rozhodnutie č. 17989/2011-52 z 19. augusta 2011, o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútorky z dôvodu začatia disciplinárneho konania podľa § 222 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Označeným uznesením najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 S/162/2012-100 zo 14. mája 2013 a konanie vo veci zastavil pre nedostatok právomoci správneho súdu, keďže bol toho názoru, že v rozhodnutí ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu funkcie exekútorky ide o rozhodnutie vylúčené zo súdneho prieskumu pre jeho predbežnú povahu [§ 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)].

Sťažovateľka voči tomuto záveru najvyššieho súdu s poukazom na čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy namietla, že v prípade rozhodnutí orgánov verejnej správy môže byť súdne preskúmanie vylúčené len za predpokladu, že sa toto rozhodnutie netýka základných práv a slobôd. Zdôraznila, že *„rozhodnutie o pozastavení funkcie súdneho exekútora má dosah na právo na prácu, vlastnícke práva a právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti*

a dobrej povesti, dotýka sa aj občianskych práv a záväzkov podľa článku 6 odseku 1 Dohovoru. Takéto rozhodnutie nie je možné vylúčiť z prieskumu, nakoľko by to bolo v rozpore s vyššie uvedeným článkom.“.

Sťažovateľka označila rozhodnutie krajského súdu za správne v tom, že meritórne preskúmal napádané rozhodnutie ministra spravodlivosti, zastavajúc názor, že *„najvyšší súd mal postupovať pri výklade § 248 písmena a) Občianskeho súdneho poriadku podľa článku 152 odseku (4) Ústavy a preskúmať napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v jeho merite“.*

Sťažovateľka je toho názoru, že uznesenie najvyššieho súdu porušuje čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože odmietol preskúmať rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora, ktoré výrazným spôsobom zasahuje do základných ľudských práv a slobôd a týka sa aj občianskych práv, ktoré zo súdneho prieskumu nesmú byť vylúčené.

S ohľadom na všetky tieto skutočnosti si sťažovateľka uplatnila aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví, že *„základne práva sťažovateľky uvedené v článku 46 odsekoch (1) a (2) a v článku 6 odseku 1 Dohovoru v spojení s článkom 35 odsekom (3), článkom 20 a článkom 19 odsekom (1) Ústavy boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 3. 2015 vydaného v konaní číslo 7Sžo/24/2013 porušené a zrušuje toto rozhodnutie,*

priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3000,- € a zaviazal súd ho sťažovateľke vyplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia,

uložil prvostupňovému súdu nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 355,74 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“.

II.

Na výzvu ústavného súdu podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložila predsedníčka najvyššieho súdu vyjadrenie k sťažnosti, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 22. januára 2016.

Najvyšší súd zhrnul odôvodnenie svojho uznesenia a dospel k záveru, že je vo všetkých jeho výrokoch riadne zdôvodnené a nevykazuje žiadne známky arbitrárnosti.

Poukázal na uznesenie sp. zn. 6 Sžo/201/2010 z 23. februára 2011 vydané vo veci obdobnej veci sťažovateľky, ktorým najvyšší súd potvrdil uznesenie krajského súdu č. k. 1 S/169/2009-83 z 13. mája 2010 o zastavení konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 469/2011 zo 7. decembra 2011 odmietol ústavnú sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Najvyšší súd zdôraznil, že *„rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora... je dočasné opatrenie vo vzťahu štátu k exekútorovi (ako vykonávateľovi verejnej moci - § 5 Exekučného poriadku) a súvisí okrem iného so závažným disciplinárnym previnením. Rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora nie je sankciou. Jeho účelom je zabezpečiť záujem štátu na riadnom výkone exekučnej činnosti, a teda preventívne zabezpečiť, aby exekučnú činnosť nevykonávali exekútori, proti ktorým je začaté disciplinárne konanie za závažné disciplinárne previnenie, a to až do právoplatného skončenia disciplinárneho konania alebo do rozhodnutia o odvolaní z funkcie exekútora“.*

Podľa názoru najvyššieho súdu nie je splnená ani jedna podmienka v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) na to, aby bol čl. 6 ods. 1 dohovoru aplikovateľný v predmetnom prípade (napr. Micallef proti Malte, Mercieca a ďalší proti Malte).

Poukázal na to, že z judikatúry EŠLP vyplýva, že čl. 6 dohovoru sa aplikuje na konania o občianskych právach alebo záväzkoch. Aplikovateľnosť čl. 6 dohovoru závisí od splnenia určitých podmienok. Predovšetkým právo, o ktoré ide, musí byť v hlavnom, ako aj v predbežnom konaní občianskeho charakteru. Následne sa skúma povaha predbežných opatrení, ich objekt, ako aj účinky na sporné práva. Rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora uvádza najvyšší súd, má verejnú povahu a jeho cieľom je zabezpečiť, aby exekučnú činnosť nevykonávali exekútori, proti ktorým je začaté disciplinárne konanie pre závažné disciplinárne previnenie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy označil najvyšší súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti za nedôvodnú. Poukázal na § 222 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora predchádza rozhodnutiu vo veci samej a je časovo obmedzené. Nie je rozhodnutím konečným, a preto týmto rozhodnutím nebolo sťažovateľke zasiahnuté do jej subjektívnych práv. Konečným rozhodnutím bude až rozhodnutie, ktorým sa skončí disciplinárne konanie vedené voči nej.

Navrhol preto sťažnosti nevyhovieť.

Sťažovateľka vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 8. februára 2016 zotrvala na svojej sťažnosti a dôvodoch, ktoré v nej uviedla, v celom rozsahu.

Na základe súhlasu oboch účastníkov konania a s ohľadom na to, že od pojednávania nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci, ústavný súd od neho upustil (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 222 ods. 1 Exekučného poriadku exekútorovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s činnosťou podľa tohto zákona alebo proti ktorému je začaté disciplinárne konanie za závažné disciplinárne previnenie, môže minister pozastaviť výkon funkcie exekútora až do právoplatného skončenia trestného stíhania, disciplinárneho konania alebo do rozhodnutia o odvolaní z funkcie exekútora.

Podľa § 222 ods. 3 Exekučného poriadku rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora môže minister zrušiť aj v priebehu disciplinárneho konania, a to bezodkladne na návrh toho, kto ho navrhol, alebo na návrh disciplinárne stíhaného exekútora alebo aj bez návrhu. Disciplinárne stíhaný exekútor môže svoj návrh na zrušenie rozhodnutia

o pozastavení výkonu funkcie exekútora podať znovu najskôr po uplynutí jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí jeho predchádzajúceho návrhu.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§ 247 a nasl. OSP), t. j. v konaní, v ktorom fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však prirodzene nemožno považovať za právo na úspech v predmetnom konaní (m. m. II. ÚS 4/94).

V správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmavajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Uvedené ustanovenie je súčasne dôležitou interpretačnou pomôckou, pretože výnimky z aplikácie ústavy, i keď sú ustanovené zákonom, nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne.

Nie je vylúčené, aby sa aj rozhodnutia uvedené v § 248 OSP nemohli dotýkať základných ľudských práv a slobôd, či dokonca ich porušovať, preto ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 OSP vyžaduje, aby súd v správnom súdnictve zisťoval, či rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré mu bolo príslušným spôsobom predložené na preskúmanie jeho zákonnosti, sa svojím obsahom súčasne nedotýka základných práv a slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje ústava alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02).

Ak sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, jeho preskúmanie nesmie byť podľa čl. 46 ods. 2 ústavy vylúčené z právomoci všeobecných súdov bez ohľadu na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a iných zákonov. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie, resp. postup orgánu verejnej správy (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy. Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy je okrem iného možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom.

Z nálezov ústavného súdu (okrem iného napr. PL. ÚS 18/98, I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 354/08) vyplýva, že všeobecné súdy nemôžu vylúčiť rozhodnutie orgánu verejnej správy z preskúmania len preto, že je uvedené ako nepreskúmateľné v Občianskom súdnom poriadku alebo v ostatných predpisoch, ale musia zároveň posúdiť jeho vplyv na základné ľudské práva a slobody.

Aj v kontexte čl. 6 ods. 1 dohovoru by súdy v takých prípadoch mali skúmať, či vplyv na základné ľudské práva a slobody je „priamy a rozhodujúci“ a či sa rozhodnutie týka otázok, ktoré sú svojou povahou „spôsobilé byť predmetom súdneho rozhodovania“.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bol pozastavený výkon funkcie exekútora z dôvodu, že minister spravodlivosti podal proti nej 30. júna 2005 návrh na začatie disciplinárneho konania, v ktorom žiadal, aby jej bolo pre závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie, zbavenie výkonu funkcie súdnej exekútorky, a to do právoplatnosti rozhodnutia v disciplinárnom konaní. Zatiaľ čo podanú žalobu krajský súd vecne prejednal a zamietol, najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté správne rozhodnutie je rozhodnutím predbežného charakteru a v zmysle § 248 písm. a) OSP je vylúčené z preskúmania súdmi v správnom súdnictve. Preto rozsudok krajského súdu zrušil a konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Podľa sťažovateľky už tým, že vec meritórne neprejednal a nezaoberal sa jej námietkami, najvyšší súd porušil jej základné právo na súdnu a inú ochranu, ako aj právo na spravodlivý súdny proces. Predmetom námietky je teda právny záver najvyššieho súdu, že sťažovateľkou napadnuté správne rozhodnutie je rozhodnutím predbežnej povahy vylúčeným zo súdneho prieskumu.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov (vrátane správneho súdu) a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že konanie o preskúmanie zákonnosti patrí do právomoci všeobecných súdov v správnom súdnictve. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

K aspektom, ktoré ústavný súd pri posudzovaní možnosti porušenia základných práv sťažovateľov berie do úvahy, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní

príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na margo rozsudku krajského súdu, ktorý žalobu sťažovateľky vecne prejednal a ako nedôvodnú zamietol, uviedol, že „v danom prípade krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, predmetom súdneho prieskumu má predbežný charakter“. Najvyšší súd ako súd odvolací sa s týmto právnym názorom stotožnil s poukazom na to, že sa s ním stotožnila aj žalobkyňa. Poukázal na to, že „platnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora, ktoré súvisí s disciplinárnym konaním za čin, za ktorý môže byť žalobkyňa odvolaná z funkcie súdneho exekútora podľa § 221 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku končí vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa“. Podľa záveru najvyššieho súdu „vzhľadom na predbežný charakter napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že podľa § 248 písm. a) OSP takéto rozhodnutie správneho orgánu je vylúčené zo súdneho prieskumu, a preto konanie v zmysle § 250d ods. 3 OSP malo byť uznesením zastavené“.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z uvedených dôvodov ústavný súd skúmal obsah sťažnosti a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v tom rozsahu, či najvyšším súdom zvolená interpretácia právnych predpisov nebola neodôvodnená až do takej miery, že by to mohlo mať za následok porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstatu predloženej sťažnosti tvorí posúdenie právnej otázky, či rozhodnutie ministerky spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora podlieha alebo nepodlieha súdnemu preskúmaniu v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, ako aj či rozhodnutie najvyššieho súdu vecne neprejednať žalobu proti takému rozhodnutiu spôsobilo sťažovateľke ujmu na ňou označených právach, ktorých porušenie namieta.

Ústavný súd sa nie v celej miere stotožňuje so záverom najvyššieho súdu o tom, že rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora je ako rozhodnutie predbežnej povahy v zmysle § 248 písm. a) OSP *a priori* vylúčené zo súdneho prieskumu. Toto rozhodnutie je svojou podstatou rozhodnutím sankčnej povahy, ktoré môže byť vydané pri splnení zákonom ustanovených podmienok a nesporne sa dotýka aj základných práv a slobôd. Avšak ochrana pred nezákonným rozhodnutím a postupom poskytovaná súdmi v správnom súdnictve nie je v tomto prípade jediným a výlučným účinným nástrojom ochrany pred negatívnymi dopadmi prípadne nezákonného rozhodnutia správneho orgánu o pozastavení výkonu súdneho exekútora. Hoci zastavením konania tu existovala možnosť porušenia základných práv sťažovateľky, ktorá v konečnom dôsledku viedla k prijatiu jej sťažnosti na ďalšie konanie, namietanému zásahu chýba nezvratiteľnosť a taká jeho intenzita, ktorá by nevyhnutne vyžadovala aktívny zásah ústavného súdu do rozhodovacej činnosti správneho súdu.

Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu a súdneho spisu ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka doteraz ani raz nevyužila možnosť danú ustanovením § 222 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora môže minister zrušiť aj v priebehu disciplinárneho konania, a to bezodkladne na návrh toho, kto ho navrhol, alebo na návrh disciplinárne stíhaného exekútora alebo aj bez návrhu. Disciplinárne stíhaný exekútor môže svoj návrh na zrušenie rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie exekútora podať znovu najskôr po uplynutí jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí jeho predchádzajúceho návrhu.

Z citovaného zákonného ustanovenia aj pri vylúčení rozkladu (§ 222 ods. 6 Exekučného poriadku) jasne vyplýva existencia osobitnej a účinnej obrany proti rozhodnutiu o pozastavení výkonu funkcie. Teda, aj keď toto rozhodnutie obmedzuje exekútora v realizácii jeho povolania, je potrebné vnímať ho v kontexte záujmu zachovať nielen zákonnosť výkonu rozhodnutí súdnymi exekútormi, ale aj dôveryhodnosti súdnych exekútorov ako súčasť systému ochrany a vykonateľnosti práv a právom chránených záujmov. Navyše, toto rozhodnutie nie je osebe rozhodnutím definitívnej povahy – jeho účinky možno zvrátiť aj inak, než cestou žaloby v správnom súdnictve; jeho trvanie je tiež zo zákona limitované momentom vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa v disciplinárnej veci dotknutého súdneho exekútora.

Zákonom predpokladaná dočasnosť ako imanentný a základný znak napadnutého rozhodnutia ministra zároveň determinuje možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv do takej miery, aby bolo nevyhnutné ich porušenie vysloviť. Vychádzajúc z daných okolností prípadu nemožno hovoriť ani o upretí základného práva na voľbu a výkon povolania, pretože odvolať sťažovateľku z funkcie možno iba meritórnym rozhodnutím, a nie napadnutým rozhodnutím dočasnej povahy.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti nevyhovel.

Pretože sťažnosti sťažovateľky nebolo vyhovené ako celku, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v sťažnostnom návrhu, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, a teda vyhovením sťažnosti (pozri čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016